

ganske det samme, saa skulde Fruentimmeret med det ene uægte Barn heller ikke have Noget. Jeg kan ikke se, hvorfor man skal blive staaende ved de to Børn og sige, at det Fruentimmer skal Intet have, som har faaet to Børn, men saalænge hun kun har faaet et, saa gaar det. Man vil, som nærmere udviklet af den høitærede Minister, der kommer ind paa et Forhold, som jeg troer er aldeles uholdbart, fordi man ikke kan ræsonnere over de enkelte Tilfælde. Jeg vil blot bede de Herrer erindre den Udtalelse, vi hørte af det ærede 10de kongevalgte Medlem (E. Rosenørn) ved forrige Behandling, hvori han yttrede, at fordi en Kvinde kun har født første Gang, giver det jo aldeles ingen Garanti for, at hun ikke tidligere har staaet i Forhold til Mandfolk, og det er vistnok ogsaa sandt, at naar man vil se Sagen fra det moralske Standpunkt, kan den Kvinde, som føder første Gang, være meget mere moralsk fordervet end den Kvinde, der har levet sammen med en Mand og faaet to Børn med ham, og som bliver forladt af ham. Der er et gammelt Ord, der siger, der gror Græs paa alfar Vej. Det er ikke saa sjældent, at offentlige Fruentimmer faae Børn; altsaa skal et offentligt Fruentimmer, som faaer et Barn, nemlig Nr. 1, have Udgang til Lovens Begunstigelser, men jeg tror dog nok, man tør sige, at hun ikke er saa værdig dertil som den, der har faaet to Børn med den Mand, hun har levet sammen med. Jeg synes slet ikke, man skal komme ind paa alle disse Spørgsmaal, og jeg vil paa Udvalgets Vegne fraraade at vedtage dette Vædringsforslag. Den ærede Ordfører for Forslagsstillerne, det ærede Medlem fra Frederiksberg (Schlegel), gjorde ogsaa selv ved forrige Behandling en væsentlig Forskjel paa, om en Kvinde havde faaet to Børn med to forskjellige Mænd eller med den samme; han sagde, at naar det var med den samme, maatte man se paa Forholdet med ganske andre Bine, men det Princip synes at være forladt i det foreliggende Forslag.

Med Hensyn til det af den høitærede Justitsminister stillede Forslag kan jeg ikke ganske faae fat paa de Grunde, som skulle uanseliggjøre den foreslaaede Forandring, som jo iøvrigt ikke væsentlig vil indvirke paa Bestyrelsen af hele § 4. Grunden til, at jeg ikke tror, at det vil være heldigt at vedtage Vædringslaget, er den, at jeg ikke ser rettere, end at det er fordelagtigere for Kvinden at henvende sig til sin egen Kommune end til Barnefaderen. Den høitærede Minister sagde, at det stred mod Fattiglovgivningens Grundsaetninger, men det synes jeg nu egentlig ikke. Ja, i det Dieblif, der var Tale om, at Kom-

munen nogenstunde kunde komme til at betale Noget, saa vilde jeg indrømme det, men det er der ikke Tale om; der er kun Tale om en personlig Meilighed for den Kommune, hvori Fruentimmeret bor. Spørgsmaalet er, om hun selv eller Kommunen skal have denne personlige Meilighed. Grunden, hvorfor det navnlig forekommer mig, at Lovforslagets Bestemmelse er at foretrække, er den, at naar den paagjældende Kvinde ikke veed, hvor Barnefaderen er, saa staaer hele Sagen stille, naar hun ikke kan henvende sig til den Kommune, hvori hun selv opholder sig, thi hun veed jo ikke, hvor Barnefaderens Opholds-kommune er, og altsaa kan hun Intet gjøre. Dersom hun derimod kan henvende sig til den Kommune, hvori hun selv opholder sig med den Oplysning, at hun ikke veed, hvor Barnefaderen er, saa have vi Midlet i Lovforslaget, hvorefter Fattighæsenet lader ham efterlyse, men det er Noget, hun ikke selv kan gjøre. Jeg maa derfor for mit personlige Bedkommende anse det for heldigt, at vi bliver staaende ved Lovforslaget. — Hvad det tredje Vædringsforslag angaar, da er det jo besvaret af den høitærede Justitsminister. Jeg tror ikke, at en saadan Dekrering af Fattighjælp i Stedet for Afsoning skulde blive brugt i politisk Diemed; det kan ganske vist ske, men saa har den Paagjældende jo den Udvei at betale; naar han betaler, er Sagen dermed afgjort. At Vand og Brød i Udsigt er et væsentligt Moment til at faae Benge ud af Bedkommende, er givet. Jeg kjender i min Stilling som Retsbetjent og Foged 100 Tilfælde, hvor Folk, naar de ere tilfagte til at møde paa Vand og Brød, ere komne med et Par Kroner og have sagt: maa jeg have Henstand i otte Dage, saa skal jeg igjen betale Noget, og saa fremdeles; paa den Maade er der lidt efter lidt pillet Benge ud af disse Folk. Jeg tror derfor ikke, det er heldigt at vedtage dette Forslag.

Schlegel: Jeg skal blot gjøre et Par Bemærkninger. Jeg kan ikke sige Andet, end at det glædede mig at høre saavel den høitærede Ministers som den ærede Ordførers Udtalelser angaaende det Forslag, jeg er Ordfører for; thi der synes ikke at være gjort Indvendinger imod de principielle Betragtninger, jeg gjorde gjældende. Den væsentligste Indvending er den, at man mener, at vi burde være gaaede endnu videre, at vi burde have strøget § 4. Jeg er overbevist om, at vedtager man det Forslag, som her foreligger, vil der reises uafviselige Krav fra de ægte Børns Side paa at faae tilnærmelsesvis en Stilling som den, der nu gives de uægte Børn, og at vi her